

LBRIS

We know
books

Tibu-Gelu B.

Miraj

 Sens EDITORA

Cuprins

Despre Poet	5
Mulțumiri.....	7
Făptura din umbra codrului	9
Călătoria fără sfârșit.....	10
Rădăcini din lumină	13
Pătrunderea în întuneric	14
Artistul aștrilor	15
Sufletul călător	16
Colindă a căii pierdute	18
Înălțarea.....	19
Teama.....	21
Străvechea poveste a lupului: preferata poetului	23
În lumina cărei stele?	25
Natura	26
Viață.....	27
Mai-roșu	29
Răscrucea eternă	31
Strigătul din abis.....	33
Lumină-n sticlă, glas divin	35
Urlet amorțit	37
Înger de lut	39
Ce sunt?	40
Susurul pădurii	43
Pana, mâna mea regească.....	45
Ființele ca umbra vântului	46
Conac, răvașul ajunge!	49

Poveste fără sfârșit	50
Val.....	52
O baie cu fluturi	54
Pentru că mama	55
Chemarea din adânc.....	57
Bătăi	59
Simfonia aceluiași sunete - <i>Elegie mistică</i>	61
Fals	67
Inimă de fier.....	69
Ne naștem	71
Imn pentru iubirea pierdută... ..	72
Cel fără nume	74
Forme în derută.....	76
Întâlnire cu Singurătatea	77
E aproape, prea aproape	79
Ah, să te sorb	80
Declară-ți dragostea într-un mănunchi de lumini rătăcite	81
Florile care văd	83
Ochii tăi.....	84
Frumusețea oamenilor	86
Zorii care găsesc casele cumiți	87
A tine	89
Lumina lunii	90
Iubim	93
Iubire.....	95
Ecou dulce.....	96
Sub clarul lunii	98
Zece ani de poezie.....	101
Dialogul poetic al vremii.....	102
Blestemul și binecuvântarea.....	104
Poetul.....	105

Făptura din umbra codrului

Între frunze, tăcerea vibrează,
Fântâna-i uitată de pașii muritorilor,
Iar codrul, nemuritor și tăcut, veghează
Peste umbrele celor ce nu mai sunt.

Din adâncuri, strigătul bătrânului vânt
Nu doar răsună, ci întreabă și nu apune,
Pădurile vorbesc într-o limbă pierdută,
Iar dansul lor se împletește cu visul lumii,

Se împarte în jumătăți de măsură,
Pentru a lăsa un ecou în pădurile străvechi...
O picătură rămâne în vânt
Și mai știi și eu ce înseamnă avântul,

Dar atunci când codrul mă strângea la piept,
Nu știam ce este iubirea sa veșnică,
A fost un timp când pământul vorbea,
Când lupul și vulturul își împărțeau hrana,
Când inima nu cunoștea frică,
Ci doar hăul tăcut al dorului nedefinit.

Astăzi, doar ecoul rămâne în noapte,
Căci timpul ne-a spus ce nu am înțeles,
Am iubit și am plecat...

Iubirea nu-i un țel, nici o iluzie,
Ci drum nesfârșit, țesut din dorințe mute,
Rătăcind prin umbre și vise ce ard,
În ochii tăi adânci totul se înalță și se pierde...

Atât mai simt și-ți spun,

Eu, călător în lumea fără de sfârșit,
Mă las purtat de drumurile tale bătute de pași,
Rătăcind prin tăcere, cu inima arzând,
Dar iubirea mea nu cunoaște niciun capăt.

Fiecare pas e un ecou atât de mut...
În noaptea fără lună, te voi căuta,
Cu fiecare bătaie de inimă, mai aproape,
Și chiar dacă drumurile sunt doar iluzie,
Te voi găsi în vântul tăcut ce mă străbate.

Călătoria aceasta nu are început sau sfârșit,
Ci e un cerc închis, ce ne poartă
Printre munți de vise și văi de neliniște,
Unde mă pierd și mă regăsesc, în fiecare elipă.

Iubirea mea e un ocean ce se frânge,
Pe stâncile nemărginirii, fără de formă,
Fiecare pas e o respirație în vânt,
Un legământ tăcut ce ne leagă fără cuvinte...

În noaptea ce ne ascunde stelele,
Mă voi căuta pe mine, căutându-te pe tine.

Pașii mei sunt ecouri ce plutesc în
adâncuri, atât sunt de adânci căutările...

Dar fiecare celulă din mine se simte acolo, cu tine.
Călătorind prin ceață, te voi găsi,
Pentru că iubirea noastră nu are limite...
E un cerc ce se deschide doar atunci
Când învățăm să ne lăsăm, fără a ne despărți.

Rădăcini din lumină

Pădurea se deschide în rădăcinile sale de lumină,
Căci ora opt s-a scurs după cele mii de minute de liniște,
Întunericul nu o poate atinge,
Căci fiecare frunză e o fereastră spre nemurire,

Spre tine,
Spre mine,
Spre noi,
În pădurea aceasta tăcută.

Pământul își cântă la nesfârșit dorul
Cu foșnete,
Din mine,
Din tine,
Din noi,
Iar vântul nu știe ce-i frica...
În tăcerea pădurii ecoul nu se pierde,
Și chiar dacă ar zidi o lume de cenușă,
Muntele nu va încremeni.

Nici luncile nu știu ce să mai creadă,
Nici lupii nu trezesc în ei frica de necunoscut,
Aici, în rădăcinile care se frâng în lumina lunii,
Caci natura ne vorbește cu a sa voce de foc,
E rădăcina de lumină,
Din mine, a ieșit flacăra ce-ți arde în trup până la apus...

Pătrunderea în întuneric

Teama nu vine cu pași de noapte,
Nu se arată în chipul omului,
E o umbră ce-n tăcerea nopții crește, se întinde,
Pătrunzând în fiecare colț al gândurilor,

Ca o apă murdară ce umple fiecare spațiu gol,
Fără de glas, dar cu inima grea,
Țese vremea în fire de mătase,
Este un țesut de frică și întuneric,

Frica adâncă și umbroasă,
Un lanț nevăzut care strânge sufletul,
De fiecare dată când îndrăznești să privești
Înspre ceea ce nu se arată...

Teama nu cunoaște început sau sfârșit,
E doar o adâncă, umbroasă rădăcină
Care-n furiș, răsare din propriile gânduri,
Mângâind cu degete seci fața conștiinței,

Pătrunzând în minte ca o adiere grea,
E o povară străveche de când amândoi am pătruns în întuneric,
E un fel de cântec adânc,
În ochii celor ce privesc dincolo de orizontul văzut...

Artistul aștrilor

Ceasul este vechi ca o stea căzătoare, fără de sfârșit,
Nu se măsoară cu clipele ce se scurg în tăcere...
Este un râu ce-și frânge malurile,
La fiecare secundă ce se rupe în două,

Un rătăcitor ce hoinărește prin veacuri, fără de rost,
Ceasul bate la ușa anilor, dar nu-i niciun răspuns;
Se învârte pânza în jurul unui centru pierdut,
Și, în acel dans de secunde și alte tăceri mute,

Pășim spre nimic, fără de liman.
Căci timpul nu cunoaște milă, nici iubirea,
El măsoară doar golul ce ne cuprinde,
Și-n acest drum pustiu și nedefinit,

Nu există răspunsuri, doar o tăcere ce nu moare,
Ce nu se sfârșește...

Nici în altare...
Nici în amin...

Strălucirea nu-i un drum mărginit de ziduri sacre,
Nici o cale marcată de semne divine,
E o călătorie fără hărți, înălțată dintr-o căutare veșnică,
Un râu ce izvorăște dintr-un pământ necunoscut.

Și totuși, nu știm nici unde se sfârșește, nici unde începe
lumina... lumina divinității
Sunt întrebările în care nu văd finalizare,
Dar și umbrele ce mă caută în răspunsuri abstracte,
Mă întreb, în ecoul unei rugăciuni răvășite de îndoieli:

Cine sunt eu, dacă nu un străin în fața unui altar al
neînțelesului?
Purtat de dorința de-a înțelege,
Sau rătăcind în temnița unei conștiințe ce nu poate găsi
înțelesuri definitive?
Răspunsul vine adânc, tăcut, din confuzia ființei.

„Sunt acea lumină care nu știe ce e întunericul,
Un vis care tânjește după un adevăr pe care nu-l poate
cuprinde,
Un om care, în adâncul său, poartă nevoia de sens ca pe o
rană neschimbată.”
Nu voi căuta o destinație pământească, nici un loc care să-mi
răspundă în totalitate.

Mă voi plimba, pur și simplu, prin clipele ce curg ca frunzele
căzute,
Într-o tăcere care înghite veșnicia, ca un râu ce se retrage în sine.

Între dorința de a mă uni cu propriul Eu și frica de a mă
pierde în el,
Mă caut în reflexii ce se topesc la marginea conștiinței.

Cum mă vede universul, dacă nu ca pe o umbră care încearcă
să înțeleagă lumina?
Sunt doar un copil care se întreabă dacă iubirea aceasta e reală,
Sau un vis fragil care răspunde doar prin tăcere.

Poate că în sfârșit voi înțelege:
Nu există acasă decât în interiorul unei întrebări nerostite,
Nu există sens în facerea lumii, ci doar în recunoașterea
limitelor noastre.
Dar și în frica de a înfrunța ceea ce suntem cu adevărat:
Un suflet călător, rătăcind între iluzii și realitatea tăcută a
propriei ființe,
Căutând în fiecare clipă răspunsuri ce nu se pot formula
niciodată în cuvinte.
Un căutător de sens, aflat pe o cale fără început și fără sfârșit...
Suflet călător în trup de ființă...